

Šv. Kazimieras

Laimutė Kalnytė

Šv. Kazimieras gyveno tais laikais, kai Lietuvą valdė kunigaikščiai. Jo tėvas buvo Lietuvos Didysis Kunigaikštis ir Lenkijos karalius iš garsios Gedimino giminės. Kazimieras augo didinguose karaliaus rūmuose, kur tiek daug pavojų išaugti išlepusiu ir nepaklusniu vaiku. Tačiau savo brolių ir seserų tarpe Kazimieras pasižymėjo pamaldumu ir gerumu. Net mokytojai juo stebėjosi.

Nuo mažens Kazimieras stengėsi būti geras, o užaugęs pasižymėjo vargšų ir neturtingų žmonių meile. Nepaprastai mylėjo Jėzų, esantį Švč. Altoriaus Sakramente. Dažnai jis keldavosi net naktį ir nuėjęs prie uždarytų bažnyčios durų meldavosi, laukdamas kol jas atrakins. Mylėjo ir Švč. Dievo Motiną Mariją. Jos garbei yra sukūręs net kelias giesmes.

Jo tėvui išvykus į Lietuvą, dar jaunutį Kazimierą palikdavo tvarkyti Lenkijos valstybės reikalų. Jis pasirodė esąs gabus valdovas - teisingas, sumanus ir išmintingas. Nors buvo labai jaunas, tačiau mokėjo, nieko neskriausdamas, naudotis savo autoritetu ir karaliaus teisėmis.

Lietuvoje Kazimieras atsilankydavo su tėvu valstybės reikalais, arba medžioklei. Jam labai patiko Vilnius, Lietuvos sostinė. Ten jam teko ilgėliau pagyventi, kada pavadavo tėvą Lietuvos valstybės valdymo reikaluose.

Šv. Kazimieras mirė labai jaunas - vos 24 metu. Jo troškimas mirti Lietuvoje išsipildė. Jis mirė 1484 m. kovo 4 dieną, Gardine, o palaidotas Vilniuje.

Šv. Kazimieras yra Lietuvos ir lietuviškojo jaunimo globėjas.

Šventas Kazimieras yra padaręs daug stebuklų. Vieniū laikų, Lietuvoje siautė baisi liga - maras. Žmonės susirgdavo, per tris dienas numirdavo ir tada kūnas pajuoduodavo. Nebuvo vaistų, kad ligą išgydytų. Vieną rytą jis anksti atsikėlęs ėjo melstis į Vilniaus Katedrą. Katedra buvo dar užrakinta, tai jis meldėsi prie durų, atsisėdęs ant laiptų. Meldėsi labai stipriai, kad baigtųsi ta baisi liga Lietuvoje. Tą dieną paaiškėjo, kad tuo pačiu laiku, kai Kazimieras meldėsi, staiga maro liga sustojo, ir žmonės daugiau nebesirgo.

Šv. Kazimieras ir po mirties yra padaręs stebuklų. Pats svarbiausias buvo, kai jis pagelbėjo lietuviams 1518m. Lietuviai gražiai gyveno prie Polocko pilies, kuri stovėjo prie Dauguvos upės. Kai būdavo pavojus, visi į pilį sueidavo apsiginti nuo priešų. Vieną sykį juos užpuolė rusai. Lietuviai bandė apsiginti, bet rusų buvo labai daug. Lietuvių kaimynai, kiti kunigaikščiai atsiuntė jų karius pagelbėti. Bet tie kariai negalėjo pasiekti Polocko pilies, nes Dauguvos upė buvo labai patvinusi po lietaus. Raiteliai labai nusiminė, bijojo, kad rusai laimės pilį. Staiga, iš dangaus debesų pasirodė baltas raitelis ant balto žirgo, ir žaibo greitumu atsirado tarpe jų, prie pat patvinusios upės. Paslaptinis raitelis pamojo ranka karius, ir pats pirmasis šoko į srauniai tekančią Dauguvos upę, rodydamas kitiems kelią. Kariai galvojo, kad jie sapnuoja, bet ne! Jie paskui raitelį šoko į upę, ir greitai perplaukė. Pasiekė pilį pačiu laiku, ir rusus nugalėjo. Lietuvių nebuvo nei vienas karys! Po mūšio, visi ieškojo paslaptingojo raitelio, bet jo niekur nerado. Tik vėliau jie suprato, kad tai buvo Šv. Kazimieras, kuris lietuviams pagelbėjo.

Šv. Kazimiero šventė yra kovo 4 d. Senais laikais, tai buvo vienintelė diena per gavėnią, kai buvo galima linksminis. Tada Vilniuje, Katedros aikštėje, ruošdavo Kaziuko mugę. Tai buvo didelis turgus, į kurį, suvažiuodavo žmonės iš visur. Buvo galima pirkti visokių medžio dirbinių, papuošalų, verbų, ir įvairių kitų dalykų. Vaikams smagiausia būdavo gauti iš meduolio tešlos pyragėlį - širdelę arba žmogiuką.